

Elisei, omul lui Dumnezeu

XII. Slujitorul profetului

(2 Împărați 5.20-27)

Mereu întâlnim în Scriptură oameni care mint și înșală: dar nu este niciunul care să mintă mai intenționat și mai îndrăzneț decât Ghehazi. Ca și la Anania și Safira, și la Ghehazi rădăcina minciunii era lăcomia.

Bogăția lui Naaman – zece talanți de argint, șase mii de bucăți de aur, zece schimburi de haine – a făcut să se trezească lăcomia nejudcată din inima lui Ghehazi. Necazul lui Naaman a determinat harul lui Dumnezeu să lucreze în profet; bogăția lui Naaman a provocat lăcomia slujitorului său. Harul lui Dumnezeu a adus binecuvântare lui Naaman; lăcomia lui Ghehazi va transforma harul lui Dumnezeu în minciună. Un om bogat, care voia cu mărinimie să facă un dar mare, aceasta era o ocazie deosebită pentru un om lacom, pe care nu putea s-o lase să treacă pe lângă el.

Ca să satisfacă lăcomia lui, Ghehazi nu ezită nici să facă pe mincinosul și nici să spună minciuni. El aleargă după Naaman și spune: „Stăpânul meu m-a trimis.” Aceasta era prima minciună. După aceea el inventează istoria vizitei celor doi tineri din Efraim – a doua minciună. După ce a primit doi talanți de argint și două schimburi de haine, se întoarce cu doi slujitori de la Naaman, care îl ajută să ducă darul până pe deal. Să meargă mai departe ar fi însemnat să ajungă în câmpul vizual al casei lui Elisei; astfel el se oprește pe deal și lasă bărbații să plece. După ce a ascuns lucrurile în casă, „a intrat și a stat înaintea stăpânului său”, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. El face jocul minciunii lui. Când este întrebat de Elisei, unde a fost, încearcă să ascundă minciunile lui anterioare printr-o altă minciună. „Robul tău n-a fost nicăieri”. O minciună atrage după sine alte minciuni.

După aceea urmează darea pe față. Tot păcatul îngrozitor în toate detaliile lui era cunoscut profetului; însă în afară de aceasta era cunoscut motivul care a condus la păcat. Ascunsă în inima lui Ghehazi trăia dorința să ocupe o poziție în societate ca posesor de măslini, de vii, oi, boi, robi și roabe.

În final urmează demascarea judecății. Dacă Ghehazi a luat de la Naaman bogăție, el trebuia să ia și boala lui Naaman. Prin minciună și înșelăciune a primit de la Naaman două schimburi de haine; prin judecata lui Dumnezeu va avea parte de schimbarea pielii. Și lepra, pe care o primește, va fi lipită de el toate zilele vieții sale. Bogăția, pe care a câștigat-o, în curând va fi dată, lepra va rămâne. Nici o apă a Iordanului nu-l va curăța pe Ghehazi.

El a intrat înaintea stăpânului lui ca mincinos; el a ieșit de la el ca lepros, alb ca zăpada. El a luat din bogăția lui Naaman, prin aceasta moștenește boala lui Naaman și pierde locul său ca slujitor al profetului. Îl mai întâlnim o singură dată, și anume la curtea împăratului, dar nu ca slujitor al lui Elisei.

La evaluarea păcatului lui Ghehazi profetul privește mai întâi legătura cu Dumnezeu și harul Său. Cum va leza comportarea lui Ghehazi mărturia lui Dumnezeu? El vede că păcatul lui Ghehazi lasă harul lui Dumnezeu să strălucească într-o lumină total falsă. Elisei a respins cu înțelepciune darurile lui Naaman, pentru ca acest păgân să nu gândească, că binecuvântarea lui Dumnezeu s-ar putea obține prin cadouri. Păcatul lui Ghehazi era potrivit să nimicească această mărturie despre harul liber al lui Dumnezeu. Nu era „timpul” pentru a primi cadouri.

Nu este această scenă serioasă o atenționare pentru noi, cât de ușor putem cădea în ispită, dacă tolerăm în inimile noastre poftă sau plăceri nejudicative? În afară de aceasta un păcat atrage după sine alt păcat. Noi nu ne putem opri pe drumul păcatului atunci când vrem. Așa cum cineva a spus odată: „Un om nu mai poate opri barca lui în curgerea vijelioasă direct deasupra cascadei Niagara, însă el ar fi putut să evite pe deplin aceasta.”

În afară de aceasta, aici devine clar că marile avantaje religioase în sine însele nu protejează de păcate dureroase. Cine ar fi putut avea avantaje mai mari decât Ghehazi? El a trăit împreună cu unul din cei mai mari profeți, pe care lumea i-a cunoscut – cu unul, care mereu este descris ca om al lui Dumnezeu – și cu toate acestea Ghehazi a căzut. „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”

În final învățăm că unul care aleargă după păcat, pierde orice simțământ pentru prezența și puterea lui Dumnezeu. Ghehazi trebuie să fi simțit mereu puterea omului lui Dumnezeu de a citi în inimile oamenilor și de a recunoaște motivele acțiunilor lor. Nimeni nu cunoștea mai bine decât Ghehazi această putere a lui Dumnezeu, care era la profet. Cu toate acestea Ghehazi cu inima lui lăcomă este așa de posedat de patima puternică a lăcomiei, că el pierde total pentru mult timp orice simțământ pentru prezența Dumnezeului atotștiutor.

Astfel Ghehazi iese din prezența profetului sub judecata lui Dumnezeu, așa cum într-o zi, care urma să vină, un păcătos și mai mare a ieșit afară în noapte din prezența Domnului, și așa cum Anania și Safira au căzut morți la pământ prin judecata Duhului Sfânt (Ioan 13.30; Faptele Apostolilor 5).

XIII. Securea împrumutată

(2 Împărați 6.1-7)

Istoria lui Elisei trece iarăși de la împărați și oameni mari la o scenă simplă din viața de fiecare zi în legătură cu construirea unei locuințe pentru fiii profeților. Acest eveniment arată în mod foarte frumos simplitatea și modestia vieții, care caracteriza pe omul lui Dumnezeu. El este pregătit să întâmpine greutățile împăraților și oștirilor lor, dar el poate, dacă momentul o cere, să se preocupe și cu tăiatul unui copac și cu construcția unei case. El ajunge la înțelegere cu un om mare al lumii precum ajunge la înțelegere cu interesele simple ale fiilor profeților modești. Cu toată demnitatea slujbei sale el se poate coborî la chestiunile mici și poate fi în relații cu oamenii fără pretenții.

În același duh poate marele apostol al epocii creștine să poarte poverile adunării și în același timp să lucreze ca făcător de corturi; el poate salva sute de suflete de la mormântul umed și totodată poate ajuta să se strângă un mănunchi de vreascuri, ca să se facă foc. Și nu putem noi spune, că acești doi mari slujitori nu prezintă nimic altceva decât duhul Domnului și Stăpânului lor mult mai mare, care, în timp ce poartă universul, poate lua în brațele Lui un copilăș, și, cu toate că El este la sânul Tatălui, poate intra în casa unui pescar.

În afară de aceasta în acțiunile simple ale acestor robi devine clar ce putere le-a stat la dispoziție. Contrar oricărei experiențe omenești șarpele otrăvitor, care a atacat pe apostol când acesta a adunat vreascuri, a fost scuturat în foc, fără să se producă vreo pagubă. Și contrar tuturor legilor naturii, fierul securii este făcut să plutească. Astfel legile naturii sunt inversate sau chiar anulate, ca să ajute omului cu secura împrumutată în starea lui de nevoie. Dumnezeu, Creatorul legilor, care guvernează creația, poate schimba legile Lui, ca să reveleze harul, care l-a făcut capabil pe Petru în zilele prezenței Domnului pe pământ să meargă pe apă, și a făcut capabil fierul în zilele profetului să plutească pe apă.

Tocmai felul în care fierul este făcut să plutească pe apă, revelează puterea lui Dumnezeu; căci ce relație putem noi vedea între cauză și efect – între aruncarea unei bucați de lemn în râu și plutirea fierului? Să nu fie oare sub suprafața acestei istorisirii simple o învățătură spirituală mult mai profundă? Vedem cum puterea râului este biruită printr-o bucată de lemn, care este aruncată în apă. Dacă ne gândim că Iordanul este o imagine a morții, atunci acest caz impresionant se referă la faptul că puterea morții a fost biruită prin cruce și că, casa lui Dumnezeu este clădită pe ceea ce rezultă din moarte.